

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

GTL, spol. s r.o., IČ: 485 34 668
se sídlem Řecká 1107, 250 81 Nehvizdy
zastoupená advokátem JUDr. Mariánem Kováčikem
se sídlem Koněvova 54, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č.j. 37877/19/5300-22443-607102,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č.j. 37877/19/5300-22443-607102, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán vydal dne 16. 9. 2019 rozhodnutí č.j. 37877/19/5300- 22443-607102 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno 11 platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 dne 13. 6. 2012 za daňové období únor 2010 až prosinec 2010, tj. dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty č.j. 339508/12/001514104172, č.j. 339529/12/001514104172, č.j. 339537/12/001514104172, č.j. 339543/12/001514104172, č.j. 339547/12/001514104172, č.j. 339557/12/001514104172, č.j. 339562/12/001514104172, č.j. 339573/12/001514104172, č.j. 339580/12/001514104172, č.j. 339589/12/001514104172, č.j. 339598/12/001514104172.
2. V žalobou napadeném rozhodnutí se k dosavadnímu průběhu řízení uvádí:

„[4] Správce daně obdržel dne 3. 10. 2011 od místně příslušného správce daně společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., DIČ: CZ28934393 (dále jen „VIASAT SERVICE“) informaci, že tato společnost nebyla registrována v souladu se zákonem, a to nejen k dani z přidané hodnoty, která jí byla na základě obnovy řízení zrušena dne 1. 10. 2011 (po nabytí právní moci rozhodnutí) zpětně ke dni původní účinnosti registrace tj. k 29. 7. 2009 bez náhrady. Na základě této informace byla se žalobcem zahájena dne 9. 11. 2011 kontrola daně z přidané hodnoty (viz protokol č. j. 508015/11/001931103052). Správce daně poté vyzval žalobce výzvou č. j. 185423/12/001931103052 ze dne 6. 4. 2012 k prokázání jím tvrzených skutečností a oprávněnosti uplatněného odpočtu daně z přijatých faktur od společnosti VIASAT SERVICE. Dne 19. 4. 2012 předložil žalobce správci daně požadované doklady a současně došlo k zúžení daňové kontroly v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od společnosti VIASAT SERVICE za zdaňovací období únor 2010 až prosinec 2010. Dne 25. 4. 2012 seznámil správce daně žalobce protokolem č. j. 229009/12/001931103052 s výsledky kontrolního zjištění, ke kterým se daňový subjekt dne 24. 5. 2012 písemně vyjádřil (viz protokol č. j. 303323/12/001931103052). Ke změně výsledku kontrolního zjištění však nedošlo a dne 7. 6. 2012 byla se žalobcem projednána protokolem č. j. 331247/12/001931103052 zpráva o daňové kontrole č. j. 330885/12/001931103052 (dále jen „zpráva o kontrole“), kde správce daně zkonstatoval, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění (reklamních služeb) od dodavatele VIASAT SERVICE za zdaňovací období únor až prosinec 2010. Poté byla na základě výsledku daňové kontroly žalobci ve výroku uvedenými rozhodnutími ze dne 13. 6. 2012 doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce únor až prosinec 2010 celkem ve výši 658 000 Kč a současně předsáno penále v celkové výši 131 600 Kč.

[5] Žalobce se proti těmto rozhodnutím podáním správci daně doručeným dne 9. 7. 2012 odvolal a následně své odvolání podáním doručeným dne 26. 10. 2012, dne 30. 7. 2013 a dne 3. 9. 2013 doplnil. Odvolací orgán po přezkoumání spisového materiálu a námitek žalobce v odvolání uvedených uložil prvostupňovému správci daně doplnit odvolací řízení mj. provést i svědeckou výpověď J. N., jednatele VIASAT SERVICE. S výsledky doplnění odvolacího řízení byl žalobce seznámen výzvou k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č. j. 26533/13/5000-14306-607102 ze dne 23. 10. 2013. Dne 5. 11. 2013 bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření k výzvě. Odvolací orgán poté znovu přezkoumal spisový materiál a dospěl k odlišnému právnímu názoru, tj. že objektivní skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce mohl a měl vědět, že předmětná plnění jsou zasažena podvodem na DPH, a proto žalobce seznámil výzvou k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č. j. 2373/14/5000-14306- 607102 s tímto odlišným právním názorem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Dne 11. 3. 2014 bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, avšak ke změně kontrolních zjištění nedošlo, a proto odvolací orgán vydal dne 12. 5. 2014 rozhodnutí č. j. 11324/14/5300-14306-607102, kterým odvolání zamítl a správcem daně vydané dodatečné platební výměry za předmětná zdaňovací období potvrdil.

[6] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 11. 7. 2014 žalobu k Městskému soudu v Praze, který vydal dne 24. 1. 2018 rozsudek č. j. 10 Af 32/2014-95, kterým žalobu zamítl. Žalobce proti tomuto rozsudku podal dne 7. 2. 2018 kasační stížnost a Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 19. 7. 2018 č. j. 1 Afs 47/2018-58 rozhodl tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Af 32/2014-95 i rozhodnutí odvolacího orgánu č. j. 11324/14/5300-14306-607102 a vrátil věc k dalšímu řízení odvolacímu orgánu s tím, aby v první řadě posoudil, zda odvolatel prokázal, že mu zdanitelné plnění, od nichž odvozuje svůj nárok na odpočet DPH poskytl deklarovaný dodavatel, a teprve poté dospěje-li k závěru, že odvolatel své důkazní břemeno unesl, bude na místě se zabývat otázkou, zda k uplatnění nároku na odpočet DPH došlo podvodným či zneužívajícím způsobem.

[7] Odvolací orgán poté znovu přezkoumal spisový materiál a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětná zdanitelná plnění (reklamní služby) přijal od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu a s tímto závěrem daňový subjekt písemností č. j. 28532/19/5300-22443-607102 ze dne 18. 7. 2019 seznámil. Dne 5. 8. 2019 pak bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření žalobce. Jako reakci na vyjádření žalobce vydal odvolací orgán další výzvu č. j. 34501/19/5300-22443-607102, ve které upravil a doplnil odůvodnění a nově uvedl body 36 a 44, aby lépe a komplexněji seznámil žalobce se svým hodnocením a závěry. Dne 5. 9. 2019 bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření žalobce.

[8] Dne 16. 9. 2019 pak odvolací orgán vydal rozhodnutí č. j. 37877/19/5300-22443-607102, jímž napadené rozhodnutí změnil v části týkající se bankovního spojení, v ostatním zůstaly výroky dodatečných platebních výměrů beze změny.

3. V Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č.j. 34501/19/5300-22443-607102 (dále též jen „Seznámení“) se v bodě 21 uvádí:

„Poté odvolací orgán zkoumal, zda předmětná zdanitelná plnění byla odvolateli poskytnuta deklarovaným dodavatelem VIASAT SERVICE v deklarovaném rozsahu. Avšak jak z průběhu dokazování a doplnění odvolacího řízení vyplývá, předmětné daňové doklady za zdaňovací období únor až prosinec 2010, na základě kterých odvolatel uplatnil nárok na odpočet DPH, na nichž je jako dodavatel reklamních služeb a poskytovatel zdanitelných plnění uvedena korporace VIASAT SERVICE, nebyly tímto deklarovaným dodavatelem vystaveny a ani zde deklarovaná zdanitelná plnění – reklamní služby, nebyly tímto dodavatelem uskutečněny. Ze spisového materiálu a zápisu v Obchodním rejstříku je zřejmé, že za korporaci VIASAT SERVICE byl oprávněn jednat a podepisovat pouze jednatel J. N. Jeho jménem byly podepisovány plné moci k jednání za tuto korporaci, tj. Rámcová smlouva o reklamě a daňové doklady vystavené. Avšak jednatel této korporace J. N. do protokolu o svědecké výpovědi ze dne 7. 8. 2013 (za přítomnosti odvolatele) uvedl, že mu není známo, že byl od 20. 7. 2009 jednatelem korporace VIASAT SERVICE a na adrese zapsané jako sídlo korporace nikdy nebyl, žádné plné moci k zastupování neudělil, neuskutečňoval žádná plnění, nepřijímal za ně úhrady, neprováděl internetové bankovníctví a předmětné daňové doklady a Rámcovou smlouvu o reklamní kampani, nevystavil ani nepodepsal. Dle odvolacího orgánu tak za korporaci VIASAT SERVICE jak při udělování plných mocí, tak při uzavírání obchodních vztahů, či vystavování dokladů, smluv, provádění internetového bankovníctví jednala osoba neznámá a tudíž druhá

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podmínka, že plnění byla poskytnuta osobou uvedenou na daňových dokladech v rozsahu zde deklarovaném, splněna nebyla.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v **první** žalobní námitce namítá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu **prekluze**. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 399/2017 ze dne 14. 3. 2018, bod 24 plyne, že dodatečné platební výměry musí být pravomocně vyměřeny před uplynutím prekluzivní lhůty dle příslušných ustanovení § 148 daňového řádu. Stejně tak pro napadené rozhodnutí platí, že žalobci musí být doručeno před uplynutí lhůty pro stanovení předmětné daně.
5. Daňová kontrola byla zahájena dne 9. 11. 2011 a lhůta pro stanovení daně, tj. DPH za zdaňovací období únor 2010, březen 2010, duben 2010, květen 2010, červen 2010, červenec 2010, srpen 2010, září 2010, říjen 2010, listopad 2010 a prosinec 2010, tak uplynula dnem 9. 11. 2014.
6. Řízení před Městským soudem v Praze probíhalo od 11. 7. 2014 do 25. 1. 2018, tj. probíhalo 1294 dnů, a řízení před Nejvyšším správním soudem probíhalo od 7. 2. 2018 do 19. 7. 2018, tj. probíhalo 162 dní. Lhůta pro stanovení daně tak neběžela po dobu celkem 1456 dní.
7. Podle žalobce tak nová lhůta pro stanovení předmětné daně uplynula dnem 5. 11. 2018 (tj. 9. 11. 2014 + 1456 dní = 5. 11. 2018), avšak napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 9. 2019.
8. Podle žalovaného vydáním jeho rozhodnutí o odvolání č.j. 11324/14/5300-14306-607102 ze dne 12. 5. 2014 došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok, tj. do 9. 11. 2015, s tím, že prekluzivní lhůty pro stanovení daně uplyne dne 5. 11. 2019. Námitka žalobce o uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně je tak podle žalovaného nedůvodná (str. 40-41 napadeného rozhodnutí). Podle žalobce je tento názor žalovaného ohledně určení prekluzivní lhůty pro stanovení daně nesprávný. Žalovaný nevzal v potaz skutečnost, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 47/2018-58, bylo zrušeno i rozhodnutí o odvolání Odvolacího finančního ředitelství, č.j. 11324/14/5000-14306-607102, ze dne 12. 5. 2014.
9. Podle žalobce úkonu správce daně, tj. v našem případě žalovaného, který byl následně soudem zrušen, nelze přiznat účinky, které předpokládá § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu. *„Dojde-li v následném (soudním) řízení ke zrušení rozhodnutí, které vedlo k prodloužení lhůty, pak nastává stav, kdy lhůta byla prodloužena, avšak rozhodnutí tuto prodlužující již neexistuje. Takovýto stav pak nemůže obstát, a z tohoto důvodu je nutno prodloužení lhůty nepřiznat. Neexistující (zrušené) rozhodnutí nemůže vést k prodloužení lhůty.“* (Lichnovský/Ondrýsek a kol.: Daňový řád. Komentář. 3 vydání 2016 str. 541).
10. Ve **druhé** námitce žalobce namítl, že předmětné daňové řízení bylo zatíženo procesní vadou spočívající v **nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání** podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Došlo tak k zásahu do procesních práv daňové subjektu, které navíc ovlivnilo vyměření penále, jež by v případě vydání výzvy a dodání dodatečného daňového přiznání nemuselo být vůbec předepsáno. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu k § 145 odst. 2 daňového řádu v případě, že správce daně disponuje konkrétními znalostmi o tom, že daňové přiznání nebylo podáno řádně, měl nejprve vyzvat daňový subjekt k

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podání dodatečného daňového přiznání a nikoliv zahájit daňovou kontrolu. Správce daně nemá povinnost vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení pouze v případě, že správce daně neměl konkrétní indicie nasvědčující povinnosti k podání daňového tvrzení a v prvním úkonu teprve začne zjišťovat daňovou povinnost nebo její rozsah. Důkazem toho, že prvostupňový správce daně v době zahájení předmětné daňové kontroly disponoval natolik konkrétními poznatky, že bylo namístě vyzvat odvolatele k podání dodatečného přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2010 až prosinec 2010, je skutečnost, že ve zprávě o daňové kontrole č.j. 330885/12/001931103052, ve které se uvádí, že z šetření místně příslušného správce daně společnosti VIASAT bylo zjištěno, že společnost nebyla registrována v souladu se zákonem, a to nejen jako plátce DPH, ale i k dalším daním. Tato skutečnost byla správci daně známa minimálně od 1. 10. 2011, kdy korporaci VIASAT SERVICE byla zpětně ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, tj. 1. 10. 2011, zrušena registrace k dani z přidané hodnoty bez náhrady (viz. bod /24/ nové Výzvy). Stejně tak z šetření místně příslušného správce daně společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. (podání č.j. 453572/11 ze dne 3. 10. 2011) bylo správci daně odvolatele známo, že za tuto společnost jednaly a podepisovaly osoby na základě plných mocí, které nebyly podepsány oprávněnou osobou. Tyto skutečnosti prokazatelně byly správci daně odvolatele známy více jak měsíc před dnem zahájení daňové kontroly dne 9. 11. 2011. Jestliže skutečnost, která byla správci daně známa před zahájením předmětné daňové kontroly, byla správcem daně použita jako důvod, proč „Doklady vystavené VIASAT nejsou daňovými doklady ve smyslu ust. § 28 zákona o dani z přidané hodnoty“, pak je zřejmé, že prvostupňový správce daně v době zahájení předmětné daňové kontroly správce daně disponoval natolik silnými poznatky, z nichž bylo možno vytvořit důvodný předpoklad o doměření předmětné daně u žalobce, lhotejně přitom v jaké výši, neboť podle správce daně doklady vystavené společností VIASAT SERVICE s.r.o. nebyly daňovými doklady ve smyslu ust. § 28 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

11. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutí nezákonně vydané, neboť **výzva č.j. 34501/19/5300-22443-607102**, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí, **je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodu**. Z této výzvy pak není možné zjistit, na základě jakého procesního postupu, jakého ustanovení daňového řádu, žalovaný nahradil původní výzvu, novou. Není tak zřejmé, zda odvolací orgán postupoval podle § 104 daňového řádu, anebo podle § 105 daňového řádu, či dle jiného ustanovení daňového řádu. Správce daně je oprávněn opravit písařské nesprávnosti v jakémkoliv rozhodnutí, které vydal. Oprava se uskutečňuje formou nahrazení původního (opravovaného) rozhodnutím novým tzv. opravným. V novém opravném rozhodnutí však správce daně může správce daně jen odstraňovat chyby, které jsou zřejmé chyby psaní. Není však možné, aby měnil obsah rozhodnutí (tj. měnit vlastní skutková zjištění či již provedená právní hodnocení nebo jinak měnit obsah rozhodnutí.). Bylo by to v rozporu s principem právní jistoty. V odůvodnění Výzvy č.j. 34501/195300-22443-607102 žalovaný nijak nevysvětlil, proč žalovaný ze všech námitek uplatněných žalobcem ve vyjádření k výzvě č.j. 28532/19/5300-22443-607102 se zabýval pouze jedinou námitkou žalobce, tj. porušení § 145 odst. 2 daňového řádu, a proč nereagoval na ostatní námítky, jako například námitku uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně, kterou se má zabývat z úřední povinnosti. Z důvodu přezkoumatelnosti by však tyto skutečnosti měly být obsahem odůvodnění Výzvy č.j. 34501/195300-22443-607102 s příslušným vysvětlením žalovaného. Podle žalobce nemůže žalovaný hodnotit důkazy či skutková zjištění účelově, a to tak, že se zabývá jen některými důkazními prostředky a zcela pomine nebo upozadí jiné

důkazy/námitkami uplatňované odvolatelem. Stejnou vadu má i napadené rozhodnutí žalovaného.

12. Ve **čtvrté** námitce žalobce namítá, že žalovaný jako odvolací orgán porušil **ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu** tím, že před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámil žalobce s provedenými důkazy, které žalovaný považoval za relevantní. Upřel tak žalobci právo na seznámení žalobce s provedenými důkazy a s důsledky, které z nich odvolací orgán vyvozuje. Neumožnil tak žalobci se ve stanovené lhůtě vyjádřit, popřípadě navrhnout provedení dalších důkazních prostředků. Důkazem tohoto nezákonného postupu žalovaného jako odvolacího orgánu je, že žalobci nebylo umožněno se seznámit s názory žalovaného na nové skutečnosti uplatněné žalobcem ve vyjádření k výzvě č.j. 28532/19/5300-22443-607102 a ve vyjádření k výzvě č.j. 34501/195300-22443-607102, zejména s názory žalovaného na uplatněnou námitku ohledně nezákonnosti druhé výzvy.
13. V **páté** námitce žalobce namítá, že žalovaný jak ve druhé výzvě, tak v napadeném rozhodnutí argumentuje skutečnostmi opírající se o výslech svědka J. N., v posuzované době (2010) jednatele společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. Výslech svědka J. N. za účasti odvolatele byl proveden dne 7. 8. 2013 (viz. protokol č.j. 4375572/12/2001-05401-103052). V průběhu odvolacího řízení bylo zjištěno, že svědek J. N. rozsudkem Okresní soudu v H. B. ze dne X byl omezen ve způsobilosti k právním úkonům. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník, který platil v době výslechu J. N. za účasti odvolatele, je **výslech neplatný**, neboť ten, kdo jej učinil, neměl způsobilost k právním úkonům. Na to navazovalo ustanovení § 24 odst. 1 daňového řádu ve znění platném v roce 2013, podle kterého „*Osoba zúčastněná na správě daní může při správě daní samostatně jednat v rozsahu, v jakém má způsobilost k právním úkonům*“. Provedení svědecké výpovědi osoby, která byla soudem omezena ve způsobilosti k právním úkonům, je důkaz nepoužitelný v předmětném daňovém řízení pro jeho neodstranitelnou vadu.
14. V **šesté** žalobní námitce žalobce namítá, že se žalovaný s **rozporností ve výpovědích svědků** nevypořádal řádně. Jsou-li svědecké výpovědi v rozporu, je povinností odvolacího orgánu v odůvodnění podrobně vypořádat s tím, z jakého důvodu je jednomu ze svědků přiznána vyšší důkazní hodnota a proč právě z něj je třeba při rozhodování vycházet, čímž porušil zásadu volného hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti.
15. V **sedmé** žalobní námitce žalobce namítá, že podle žalovaného žalobce neprokázal, že předmětná sporná přijatá zdanitelná plnění přijal od deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE, který je na dokladech uveden jako poskytovatel plnění. Tento závěr odvolací orgán odůvodňuje následujícími skutečnostmi:
  - na základě svědecké výpovědi jednatele deklarovaného dodavatele ze dne 7. 8. 2013 odvolací orgán zpochybnil existenci plných mocí a zmocnění na zastupování deklarovaného dodavatele, které měl udělit panu JUDr. U. a J. P.,
  - korporace VIASAT SERVICE neplnila své závazky vůči finančnímu úřadu, resp. místně příslušný správce daně na podaná daňová tvrzení k DPH deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE zpětně pohlížel, jako by nebyla podána,
  - korporaci VIASAT SERVICE byla zpětně ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, tj. 1. 10. 2011, zrušena registrace k dani z přidané hodnoty bez náhrady,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- úhrady přijaté na bankovní účet deklarovaného dodavatele byly obratem převáděny na účet společnosti EORO TRADE BRIDGE, SE, „k němuž měl dispoziční práva JUDr. V. U.“ (bod /28/ nové Výzvy),

- advokát JUDr. V. U. byl dne 10. 7. 2006 vyškrtnut ze seznamu advokátů a odvolatel si tuto skutečnost neprověřoval.

16. Při hodnocení důkazů či skutkových zjištění žalovaný nerespektoval zásadu, že k tíži žalobce lze klást jen to, **co věděl nebo mohl vědět v rozhodné době**, tj. v roce 2010. Jako příklad nerespektování této zásady je postup žalovaného, kdy žalovaný klade žalobci k tíži skutečnosti, které nastaly ex post jako je následné zpochybnění platnosti předmětných plných mocí, zrušení registrace k DPH u deklarovaného dodavatele se zpětnou platností a zpětné pohlížení na daňová tvrzení k DPH deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE s.r.o. jako by nebyla podaná, i když je v rozhodné době podal. *„Nelze stěžovateli klást k tíži skutečnosti, které nastaly ex post a dovozovat z nich jeho nedostatečnou obezřetnost“* (Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 60/2017 bod /63/).
17. V **osmé** námitce žalobce namítal porušení zásady rovnosti při správě daní, ke kterému došlo tím, že žalovaný nijak nevysvětlil a neodůvodnil, že by žalobce v rozhodné době postupoval **méně obezřetně než jiné instituce** s většími možnostmi prověření hodnověrnosti předmětných plných mocí. Jako příklad takových institucí a jejich postupu v rozhodné době žalobce uváděl postup Raiffeisenbank a.s., u které byl zřízen účet č. X spolu s internetovým bankovníctvím (viz. bod /24/ napadeného rozhodnutí). Zřízení bankovního účtu je důkazem toho, že předmětná plná moc byla pro banku v rozhodné době plně vyhovující. Byla-li předmětná plná moc plně vyhovující pro banku, aby deklarovanému dodavateli zřídila bankovní účet, je nelogické, proč by tatáž plná moc JUDr. V. U. měla být zpochybnována žalobcem při uzavírání a plnění předmětné smlouvy s deklarovaným dodavatelem. Rovněž akceptace předmětné plné moci žalobcem nemůže být důkazem pro tvrzení žalovaného, že předmětná sporná přijatá zdanitelná plnění nebyla přijata od deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE s.r.o., když v rozhodné době stejná plná moc splňovala podmínky místně příslušnému správci daně k zaregistrování deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE s.r.o. k DPH a k jiným daním. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl žádné dokazování, že by v době uzavření smlouvy mezi žalobcem a deklarovaným dodavatelem VIASAT SERVICE s.r.o. mohl žalobce z veřejných databází zjistit, že deklarovaný dodavatel VIASAT SERVICE s.r.o. vykazuje znaky rizikovitosti. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že pan J. P. byl oprávněn vystupovat jako oprávněný zástupce deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE dle ustanovení § 15 obchodního zákoníku platného v rozhodné době. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné pro nedostatek důvodu.
18. V **deváté** námitce žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí pro **nedostatek důvodů** a to s ohledem na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C- 277/17 PPUH **Stehcemp**, ze kterého vychází Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č.j. 4 Afs 58/2017-78, který došel k závěru, že *„i v případě, kdy není možné určit subjekt, který daňovému subjektu zdanitelné plnění skutečně poskytl, není možné daňovému subjektu odeprít nárok na odpočet DPH, pokud není zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet věděla nebo musela vědět.“* Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje skutečnostmi, kterými se snaží dokázat, že deklarovaný dodavatel reklamní služby žalobci neposkytl. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl, jak požaduje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dokazování, neuvedl žádné skutečnosti, že by žalobce věděl nebo musel vědět, „že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani“. Jelikož toto žalovaný neučinil, nemůže, jak je uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalobci odepřít nárok na odpočet DPH.

19. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
20. K první námitce žalobce žalovaný odkázal na právní větu rozsudku NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 – 29, ze kterého je zřejmé, že i když v daném případě NSS zrušil mj. rozhodnutí o odvolání č. j. 11324/14/5000- 14306-607102 ze dne 12. 5. 2014, účinek prodloužení lhůty pro stanovení daně nastalý tímto úkonem zůstal zachován. Navíc žalovaný doplňuje (ačkoliv toto žalobce nenamítal), že rozhodnutí o odvolání č. j. 11324/14/5000-14306-607102 ze dne 12. 5. 2014, v tomto případě zrušené NSS, nebylo rozhodně úkonem formálním či pouze účelově vydaným čistě za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.
21. K druhé námitce žalobce, kterou již uvedl obdobnými slovy ve vyjádření k výzvě č. j. 34501/19/5300-22443-607102, se žalovaný vypořádal v bodě 63 písm. b) napadeného rozhodnutí o odvolání, a na svém hodnocení i nadále setrvává.
22. Ke třetí námitce týkající se výzvy č.j. 34501/19/5300-22443-607102 žalovaný uvedl, že pouze napravoval zřejmou chybu v psaní a současně lépe a komplexněji seznámil žalobce se svým hodnocením a závěry zde uvedenými, přičemž v této výzvě mimo jiné žalovaný nad rámec reagoval na vyjádření žalobce na předchozí výzvu. Je tak zcela určitelné, že žalovaný nepostupoval dle žalobcem zmiňovaného § 105 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a současně žalobci také nelze dát za pravdu v tom, že by tímto postupem žalovaný jakkoliv zasáhl do procesních práv žalobce a upřel mu jeho procesní práva. Žalobce měl totiž zachovánu možnost předkládat svá vyjádření i důkazní návrhy i po vydání této výzvy. Nové body 36 a 44, na které žalobce upozorňuje, obsahovaly právě tuto reakci žalovaného na vyjádření žalobce na předchozí výzvu. Argumentuje-li žalobce porušením zásady volného hodnocení důkazů, pak jeho námitce nelze přisvědčit, neboť postupem žalovaného nedošlo k výběru, které důkazy budou provedeny a které nikoliv, jak žalobce účelově dezinterpretacním způsobem uvádí. Současně nedošlo ani k porušení zásady zákonnosti ve smyslu porušení zákazu zneužití správního uvážení. Žalovaný znovu poukazuje na charakter ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu (viz str. 36 napadeného rozhodnutí o odvolání), podle kterého v daném případě postupoval, neboť účelem tohoto ustanovení není seznámit daňový subjekt s hodnocením veškerých odvolacích námitek uplatněných z jeho strany v průběhu odvolacího řízení. Jak žalovaný uvedl již v úvodu k této námitce, předmětné vysvětlení (zhodnocení námítky) bylo již zahrnuto do napadeného rozhodnutí o odvolání [viz bod 64 písm. a)], a proto je lichá i žalobcova výtka v tom směru, že se žalovaný s danou námitkou nevypořádal.
23. Ke čtvrté námitce týkající se výzvy č. j. 28532/19/5300-22443-607102 uvedl, že tato byla vydána v souladu s druhou větou citovaného ustanovení, neboť po zrušujícím rozsudku NSS dospěl žalovaný k odlišnému právnímu názoru. Součástí tohoto seznámení je ovšem mimo jiné i vyhodnocení relevantních důkazů, a žalobce proto chybně namítá, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl seznámen s tím, které důkazy považuje žalovaný za relevantní. Postupoval-li by žalovaný způsobem, který žalobce považuje za správný, ad absurdum by donekonečna ping pongem pouze vydával seznámení a výzvy jako reakce na

žalobcovy reakce. To však rozhodně není účelem dotčeného zákonného ustanovení. Sám zákon v § 115 odst. 3 daňového řádu ukládá správci daně, že lhůta nesmí být delší než 15 dnů, čímž sám deklaruje zájem na koncentraci řízení. Proto se nelze ztotožnit ani s tím, že by v daném případě byla žalobci postupem žalovaného upřena jakákoliv procesní práva. O takovém popření by jinak bylo možné hovořit vždy, tj. naprosto v každé situaci, když by odvolatel nebyl seznámen se závěry odvolacího orgánu ještě před vydáním samotného rozhodnutí o odvolání. Žalobce měl možnost unést důkazní břemeno již na základě vyhodnocení sděleného mu výzvou č. j. 28532/19/5300-22443-607102. Unesení důkazního břemene žalobce (stran jeho vlastních tvrzení) tak rozhodně nestálo na tom, že by neznal názor žalovaného na své námitky vznesené v průběhu odvolacího řízení.

24. K páté námitce uvedl, že v tomto smyslu nebylo povinností žalovaného cokoliv prokazovat, když se s námitkou týkající se svědecké výpovědi J. N. relevantně vypořádal pod bodem 64 písm. c) napadeného rozhodnutí. Na tomto hodnocení žalovaný i nadále plně setrvává.
25. V šesté námitce žalobce namítá, že se žalovaný s rozporuplností svědeckých výpovědí (J. N., J. P. a M. S.) nevypořádal řádně. To však přesně žalovaný učinil, když v bodě 64 písm. c) napadeného rozhodnutí o odvolání k hodnocení výpovědi J. N. nakonec odkázal na příslušné pasáže: „Co se týká kritéria pravdivosti jeho výpovědi, odvolací orgán se odkazuje na své hodnocení na str. 31 tohoto rozhodnutí písm. a), a body [50], [51], [52], [53] a [54], kde komplexněji porovnává i svědecké výpovědi J. N., J. P. a M. S.“
26. V sedmé námitce žalobce namítá, že jsou mu kladeny k tíži skutečnosti, které nastaly ex post, a nelze z nich dovozovat neobezřetnost odvolatele, žalovaný uvedl, že odvolateli nejsou kladeny k tíži skutečnosti zjištěné správcem daně, na základě kterých vznikly správci daně důvodné pochybnosti, ale skutečnost, že odvolatel v průběhu celého daňového řízení neprokázal, že předmětná plnění přijal od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu, a nesplnil tak zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH. Takový závěr není v rozporu s judikaturou nižších ani vyšších soudů. V nyní posuzovaném případě bylo rozhodné, že žalobce neprokázal své vlastní tvrzení o tom, že předmětná zdanitelná plnění byla přijata od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu. Důkazní břemeno na něho bylo přeneseno poté, co správce daně prokázal důvodné pochybnosti stran údajů vykazovaných na daňových dokladech. Nebylo tedy povinností správce daně zdůvodnit, na základě jakých skutečností nastalých v rozhodné době mohl žalobce vědět, že předmětné plnění jsou neplatné a mohly tak dokládat nepřijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, jak v žalobě uvádí žalobce. Ani v případě této námitky tak nelze souhlasit s namítaným porušením práva na spravedlivý proces.
27. Nebylo pak povinností žalovaného porovnávat postupy stran prověření plných mocí mezi žalobcem a jinými institucemi, když zásadní bylo pro daný případ pouze to, jakým způsobem přistupoval k dané plné moci žalobce a jak tento přístup vyhodnotil žalovaný s ohledem na veškeré okolnosti daného případu.
28. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neprovedl dokazování, že by v době uzavření smlouvy mezi žalobcem a deklarovaným dodavatelem mohl žalobce z veřejných databází zjistit, že dodavatel vykazuje znaky rizikovosti, žalovaný uvádí, že žalobce zde odkazuje na kauzu nákupu mobilních telefonů Generálním finančním ředitelstvím, k čemuž se však žalovaný již vyjádřil v bodě 64 písm. f) napadeného rozhodnutí o odvolání. K dané námitce je však

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podstatné uvést, že tento případ není postaven na vědomosti žalobce o jeho zapojení do daňového podvodu (a na hodnocení rizik s tím spojených), ale na neprokázání tvrzení žalobce o deklarovaném dodavateli a deklarovaném rozsahu zdanitelných plnění. V tomto směru si měl žalobce při uzavírání předmětných obchodů zajistit dostatek důkazních prostředků, aby v budoucnu unesl své důkazní břemeno. Vyčítat proto žalovanému, že neprovedl dokazování stran toho, zda žalobce ověřoval v době uzavírání obchodů rizikovost svého dodavatele, není vůbec na místě, a žalobní námitka tak postrádá smysl.

29. Žalovaný k tvrzení, že neprovedl žádné dokazování a nevypořádal se s námitkou žalobce, že pan J. P. byl oprávněn vystupovat jako oprávněný zástupce deklarovaného dodavatele, uvedl, že se všemi námitkami týkajícími se pana J. P. se beze zbytku vypořádal v bodech 62 č. 2 písm. c) a 62 č. 2 písm. g) napadeného rozhodnutí o odvolání.
30. K námitce, že neprovedl žádné dokazování a nevypořádal se s námitkou, že výklad SDEU nepovažuje za hmotněprávní podmínku poskytnutí zdanitelného plnění deklarovaným dodavatelem, žalovaný uvedl, že se s danou námitkou vypořádal v bodě 63 písm. d) napadeného rozhodnutí o odvolání. Podle žalovaného není zřejmé, proč by žalovaný v tomto směru měl vést dokazování, když svůj postoj a právní východiska jednoznačně vysvětlil – na těchto i nadále v plné míře setrvává.

III.

Posouzení žaloby

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
32. Žaloba je důvodná.
33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu, *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
34. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
35. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, *je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.*
36. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, *je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.*
37. Co se týče první žalobní námitky namítající prekluzi a to z důvodu, že rozsudkem NSS č.j. 1 Afs 47/2018-58, bylo zrušeno i rozhodnutí o odvolání Odvolacího finančního ředitelství, č.j. 11324/14/5000-14306-607102, ze dne 12. 5. 2014, kterým došlo k prodloužení lhůty o 1 rok, soud souhlasí se žalovaným, že lhůta pro stanovení daně marně neuplynula a to s odkazem na ust. § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu a na žalovaným citovaný rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 – 29, ve kterém se uvádí: *“Zruší-li soud takové rozhodnutí o odvolání, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a vrátí-li věc odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, nadále platí, že lhůta pro stanovení daně byla řádně prodloužena. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.”* Žalobní námitka je nedůvodná.

38. Soud shledal nedůvodnou i druhou námitku žalobce namítající nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu, dle kterého *pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu.* Soud opět souhlasí se žalovaným, že *správce daně měl pouze dílčí informace a poznatky, které mu neumožnily řádně zformulovat a odůvodnit výzvu dle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, a proto zahájil daňovou kontrolu.* Ostatně, zda bylo namísto daň doměřit, resp. odpočet neuznat nelze dle soudu, jak bude rozvedeno níže, důvodně předpokládat prozatím ani dnes.
39. Soud neshledal důvodnou ani třetí námitku žalobce namítající postup žalovaného při vydání výzvy č.j. 34501/19/5300-22443-607102, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí a která fakticky opravovala znění výzvy č.j. 28532/19/5300-22443-607102. Soud souhlasí se žalobcem, že postup žalovaného nebyl po procesní stránce vhodný, po věcné stránce mu však nelze nic vytknout. Vydáním druhé výzvy nebylo rovněž žalobci upřeno žádné procesní právo. Soud rovněž připomíná, že ne každá procesní vada může mít za výsledek nezákonné rozhodnutí. Žalobce ostatně ani v žalobě neuvádí, jak jinak by postupoval nebo jaká tvrzení a důkazy by uvedl, kdyby žalovaný postupoval dle žalobce správně.
40. Soud shledal nedůvodnou i čtvrtou námitku žalobce, kterou žalovanému vyčítal, že nebyl seznámen s jeho názory na skutečnosti uváděné v jeho vyjádřeních. Dle § 115 odst. 2 daňového řádu *provádí-li daňového řádu, odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.* Smyslem seznámení je předejít překvapivosti rozhodnutí odvolacího orgánu v případě, že je doplňováno dokazování nebo v případě, že má odvolací orgán jiný právní názor na věc, čehož bez hodnotící úvahy nelze dosáhnout. Na druhou stranu z tohoto ustanovení nelze vyčíst povinnost odvolacího orgánu seznámit daňový subjekt se všemi svými názory na každou odvolací námitku resp. na jeho vyjádření. Ty jsou obsažené právě v rozhodnutí o odvolání. Ostatně žalobce, ani v žalobě, poté, co byl v rozhodnutí žalovaného seznámen s jeho názory na skutečnosti uváděné v jeho vyjádřeních, neuvedl, jaké důkazy by navrhl, nebo jaké skutečnosti by dotvrdil tak, aby unesl své důkazní břemeno.
41. Soud shledal nedůvodnou i pátou námitku žalobce namítající nepoužitelnost důkazu výsledkem jednatele dodavatelské společnosti pana J. N., který byl v době výsledku omezen ve způsobilosti k právním úkonům. Skutečnost, že byla osoba omezena ve způsobilosti k právním úkonům, ještě sama o sobě nevyklučuje možnost takovou osobu vyslechnout ke skutečností, které tato osoba vnímala svými smysly. Na druhou stranu správní orgán musí takový výsledek vyhodnotit ohledně jeho důvěryhodnosti a pravdivosti a to právě s ohledem na skutečnost, nakolik byla tato osoba schopna jednak tyto skutečnosti vnímat a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nakolik je schopna tyto skutečnosti při výslechu reprodukovat. Soud má za to, že se žalovaný s těmito otázkami dostatečně vypořádal na straně 31 a dále svého rozhodnutí. Ostatně zástupce žalobce byl při výslechu tohoto svědka přítomen a v jeho průběhu nenamítal, že by svědek odpovídal zmateně nebo nerozuměl otázkám, nebo nevěděl, na co je tázán apod.

42. Soud shledal nedůvodnou i šestou námitku žalobce namítající, že se žalovaný podrobně nevypořádal s rozporností svědeckých výpovědí. Soud má za to, že se žalovaný s touto skutečností zcela dostatečně vypořádal na straně 31 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém mimo jiné uvedl, že výpověď svědka J. N. je podporována právě listinnými důkazy. Závěr žalovaného, že to nebyl pan N., kdo za firmu VIASAT SERVICES jednal a podepisoval smlouvy a další dokumenty, je tedy namístě.
43. Soud neshledal ani důvodnou sedmou žalobní námitku, ve které žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval zásadu, že k tíži žalobce lze klást jen to, co věděl nebo mohl vědět v rozhodné době, tj. v roce 2010 a to s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 14 tohoto rozsudku, ze kterých dovedl, že žalobce neprokázal, že předmětná sporná přijatá zdanitelná plnění přijal od deklarovaného dodavatele VIASAT SERVICE. Žalovaný k této námitce uvedl, že žalobci nejsou kladeny k tíži skutečnosti zjištěné správcem daně, na základě kterých vznikly správci daně důvodné pochybnosti, ale skutečnost, že odvolatel v průběhu celého daňového řízení neprokázal, že předmětná plnění přijal od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu, a nesplnil tak zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH. Tyto závěry rovněž vyplývají i z žalobou napadeného rozhodnutí, které navazuje na závěry uvedené v Seznámení.
44. V rozhodnutí žalovaného se však v bodě 49 poslední dvě věty uvádí: *„Dle odvolacího orgánu tak k uzavření smlouvy došlo za velmi neobvyklých okolností, neboť odvolatel podepsal smlouvu s korporací, kterou neznal, s jejímž jednatelem se po celou dobu účinnosti smlouvy nesetkal a zmocnění osoby, se kterou jednal si neověřil, ale namísto toho si již při přijetí zdanitelného plnění vyžádal (jak sám uvedl) kopii plné moci osoby, která byla pověřena k zastupování dodavatele VIASAT SERVICE při registraci k DPH před správcem daně, což není běžnou obchodní praxí. Odvolací orgán nenalezl ve spise racionální zdůvodnění pro takové jednání.“*
45. V bodě 55 rozhodnutí se rovněž uvádí:
46. *„Nad to bylo správcem daně z veřejně dostupných informací zjištěno, že v roce 2010 bylo obecně známou zveřejněnou informací, že advokát JUDr. V. U. reg. č. X byl dne Y vyškrtnut ze seznamu advokátů dle ust. zákona č. 85/1996 Sb., § 7b odst. 1 písm. d), dle kterého „komu bylo uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů, je vyškrtnut ze seznamu advokátů ke dni právní moci rozhodnutí o uložení tohoto kárného opatření“. Tato informace byla zveřejněna ve Věstníku České advokátní komory, částce X, rozeslané Y. Odvolatel si tak sice nad rámec běžné praxe a naprosto nelogicky opatřil plnou moc pro zastupování pro JUDr. U. při registraci k DPH před správcem daně pro korporaci VIASAT SERVICE, ale nezjistil si k této osobě žádné další informace. Odvolatel se (tak jak si vyžádal plnou moc) mohl na tuto osobu informovat např. přímo u jednatele korporace VIASAT SERVICE J. N., avšak neučinil tak a neověřil si skutečnost, zda je tato osoba oprávněna za korporaci VIASAT SERVICE jednat a uzavřel smlouvu s korporací, kterou neznal, s jejímž jednatelem nikdy nejednal a plnou moc pro JUDr. U. pro zastupování korporace VIASAT SERVICE při registraci k daním před správcem*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

daně (kterou si sám vyžádal) si nikdy neověřil, stejně tak jak si neověřil při podpisu smlouvy s touto korporací dne 4. 1. 2010 oprávnění J. P. zastupovat korporaci VIASAT SERVICE.“

47. V bodě 64 rozhodnutí poslední odstavec týkající se „*k odvolatelem namítané dobré víře*“ se kromě shora uvedeného rekapituluje, že „*Odvolací orgán nenalezl žádné racionální zdůvodnění pro takové jednání, a proto nelze námitce odvolatele, že jednal v dobré víře přisvědčit...*“
48. Soud sice souhlasí se žalovaným, že pokud si žalobce vyžádal kromě osvědčení o plátcovství DPH rovněž plnou moc pro advokáta JUDr. U., bylo v jeho silách si v seznamu advokátů ověřit, zda tento v době podpisu smlouvy vykonával advokacii či nikoliv, tak jak bylo v silách správce daně si tuto skutečnost rovněž ověřit, popř. si platnost plné moci ověřit přímo u jednatele společnosti VIASAT SERVICE. Na druhou stranu má soud za to, že shora citované úvahy žalovaného činí v kontextu celého odůvodnění rozhodnutí vnitřně rozporným. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, nárok žalobce byl zamítnut z důvodu, že nebylo prokázáno, že žalobce předmětná plnění přijal od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu a to právě s ohledem na skutečnost, že předmětný smluvní vztah žalobce se společností VIASAT SERVICE platně nevznikl, jelikož za tuto společnost jednala osoba, která nebyla oprávněná za tuto společnost jednat. Ze stejného důvodu byla této společnosti ex-post zrušena registrace k DPH. Jedná se tedy o ryze objektivní skutečnosti. Soud má proto za to, že úvahy žalovaného týkající se neobezřetnosti žalobce resp. jeho dobré víry v tomto případě nejsou na místě. Ty by byly namísto v případě, že by byl prokázán ze strany správce daně vznik podvodu na DPH, jak ostatně judikoval NSS ve svém zrušovacím rozsudku ze dne 19. 7. 2018 č. j. 1 Afs 47/2018-58 v této věci. Soud má proto za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost z důvodu jeho vnitřní rozpornosti ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
49. Soud neshledal důvodnou ani osmou námitku, ve které žalobce namítal porušení zásady rovnosti při správě daní, ke kterému došlo tím, že žalovaný nijak nevysvětlil a neodůvodnil, že by žalobce v rozhodné době postupoval méně obezřetně než jiné instituce s většími možnostmi prověření hodnověrnosti předmětných plných mocí (banka a finanční úřad). Soud má za to, že v případě, že má daňový subjekt v plánu žádat o odpočet z DPH tedy nárokovat finanční prostředky z veřejného rozpočtu, je vyšší obezřetnost namísto. Nebylo tak povinností žalovaného zdůvodňovat, proč a zda tak měla učinit i banka nebo finanční úřad. Na druhou stranu o těchto úvahách žalovaného platí, to co bylo uvedené v bodě 48 tohoto rozsudku, a to, že činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro jeho vnitřní rozpornost.
50. Soud však shledal důvodnou devátou žalobní námitku, kterou žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a to s ohledem na judikaturu ESD resp. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017-78. Soud v tomto ohledu upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyšší správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č.j. 1 Afs 334/2017 – 208, kterému byla věc předložena právě s ohledem na tento rozsudek a jeho rozpor s předchozí judikaturou NSS, viz bod 10 rozsudku rozšířeného senátu. Tímto rozsudkem byla v konečném důsledku zamítnuta kasační stížnost žalovaného Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, čj. 48 Af 14/2015 – 48, týkajícího se rovněž nároku na odpočet daně za plnění přijatá od společnosti VIASAT SERVICES, ve kterém soud zrušil rozhodnutí žalované mimo jiné s odůvodněním:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

„Vše naopak nasvědčuje tomu, že jediný jednatel a společník společnosti V. pan J. N. byl toliko „nastrčenou“ osobou, přičemž vlastní obchodní a provozní činnost prováděly osoby stojící „v pozadí“ – tento „obchodní model“ přitom nemusel být nutně zvolen za účelem spáchání daňového podvodu. Nejistota ohledně toho, zda žalobkyně přijala zdanitelná plnění skutečně od společnosti V., resp. zda je přijala od jiného subjektu, jenž byl osobou povinnou k dani, nebrání vzniku nároku žalobkyně na odpočet DPH na vstupu. Bylo by tomu tak pouze v případě, kdy by došlo k podvodu na DPH, k němuž by žalobkyně měla potřebný subjektivní vztah. Ze zprávy o daňové kontrole ani napadeného rozhodnutí žalovaného neplyne, že by finanční úřad nebo žalovaný dospěli k závěru, že obchodní transakce, z níž žalobkyně nárokuje odpočet na DPH, byla součástí podvodu na DPH. Ani z daňového spisu se nepodávají skutečnosti, které by tomuto závěru nasvědčovaly. Naopak, z neveřejné části daňového spisu plyne, že společnost V. si své daňové povinnosti plnila – podala daňová přiznání k DPH, uhradila přiznanou daň (není nicméně doloženo, že daňová přiznání zahrnují i plnění poskytnutá touto společností žalobkyni).“

51. Nejvyšší správní soud však v této věci položil SD EU předběžnou otázku, kterou se ptal, zda v případě, že osoba povinná k dani neprokáže, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani, lze odepřít právo na odpočet daně na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že pořízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?

52. Soudní dvůr EU na položenou předběžnou otázku odpověděl rozsudkem ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, takto:

„Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.“

53. Nejvyšší správní soud následně sice kasační stížnost zamítl, k postupu Krajského soudu v této věci však uvedl: „Pokud však shromážděné důkazy nevedly ke zcela jednoznačnému závěru, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH, neměl krajský soud věc vrátit žalovanému s názorem, jak má věc skutkově hodnotit, ale za tím účelem, aby žalobkyně mohla navrhnout případně nové důkazy a následně žalovaný mohl vyhodnotit důkazy a informace, které má k dispozici s ohledem na odlišný právní názor krajského soudu.“

54. Soud proto s ohledem na shora uvedené závěry NSS, rozhodnutí žalovaného i v této obdobné věci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení za tím účelem, aby žalobce mohl případně doplnit svá tvrzení a navrhnout nové důkazy k prokázání, že skutečný dodavatel předmětného plnění byl plátcem DPH, a žalovaný mohl následně tyto informace a důkazy vyhodnotit. Až když bude najisto postaveno, že taková osoba zde není, může být konstatováno, zda nárok žalobce nevznikl, popř. zda byl tento vědomě zapojen do daňového podvodu, jinak je jeho rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. S ohledem na výše uvedené městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že je vázán právními názory soudu uvedenými v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
56. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a odměna a náhrada hotových výdajů advokáta za zastupování. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3.100,- Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600,- Kč (2 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1.428,- Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6.800,- Kč. Celkem tedy náklady řízení žalobce představují částku 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2022

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

